

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จิตรางคนางค์
2

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งนี้เนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพิินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ขนเอาอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไล่ล่าไ้ก่กัดเสื่อลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กกราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กวีชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุสธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 34

ตอน จิตรรางคนางค์

85

ณ เช้าตรู่ของวันเดียวกันกับที่รพินทร์ออกบุกบันชอกซอนไปในถ้ำลึกเพื่อค้นหาเชิดขลุ่ยกับคริสติน่านั่นเอง เป็นเช้าตรู่ทางด้านฝ่ายติดตามหลังมา คือเชษฐากับคณะที่ตื่นกันขึ้นมาพร้อมกันหมดจากการพักผ่อนที่หมู่บ้านชับบอนของกะเหรี่ยงปี

หมอกจางพอมองเห็นเส้นลายมือได้ถนัด และอาหารเข้ายังไม่สุก เพียงแต่ต้มกาแพตี๋มรองท้องกันก่อนเท่านั้น นายบ้านชับบอนคือกะเหรี่ยงปี กับพวก 7-8 คน ก็ถือปืนแก๊ปเข้ามายังกลุ่มของเชษฐา

“พวกนายจะไปดูตรงที่นายรพินทร์กับพวกนั้นมาพักผ่อนกันให้ชัด ๆ อีกครั้งใหม่ เช้าวันนี้”

เจ้าปีศาจขึ้น

ทุกคนมองหน้ากัน แต่ตารินไม่มีการลงเลเลย ฉวยได้
ไรเฟิลประจำมือลุกขึ้น

บอกง่ายๆว่า

“ไป!”

พี่ชายกลางชุดโพล่งขึ้นมาว่า

“จะมีประโยชน์อะไรน้อย ในเมื่อเรารู้แล้วว่าเขาพักกัน
อยู่ที่ตรงนั้น และเมื่อคืนนี้ก็ไปเห็นกันบ้างแล้ว ไปอีกทำไมให้
เสียเวลา ประเดี๋ยวกินอาหารเสร็จเตรียมออกเดินทางดีกว่า
สำหรับเสื้อตัวที่น้อยยิ่งไว้เมื่อคืน กะเหรียงพวกนี้ต้องการก็ให้
จัดการเอาเอง”

“ไม่ค่ะ พี่กลาง...”

น้องสาวเล็กบอกอย่างเด็ดเดี่ยว ชนิดจะไม่ยอมให้อะไร
มาขัดขวางได้

“ใครไม่ไปก็ไม่ว่าอะไร ทุกคนอยู่ในแคมป์นี้แหละ น้อยไปกับพวกนี้เองก็ได้ รับรองเดี่ยวเดี๋ยวกลับ เมื่อคืนนี้มันมีดมองเห็นอะไรไม่ถนัดนักหรอก อยากจะไปดูให้ชัดๆ ในเวลากลางวัน”

ว่าแล้วหล่อนก็พยักหน้ากับนายบ้านซับบอนและพวกนั้น พูดภาษากะเหรียงว่า

“ไป เราไปด้วยกัน”

พวกกะเหรียงพากันลุกขึ้นจากการนั่งยองๆ และดารีนั้นก็ก้าวนำออกไปทันที เซษฐา ไชยยันต์ และอนุชาทนอยู่ต่อไปไม่ได้ จำเป็นต้องคว่ำปิ่นลูกตาม

“เฮา! ตามใจเจ้หน้อย เจ้จะเอาอย่างไรก็เชิญเถอะ เมื่อคืนนี้ก็ทำเอาพวกเราปวดกะโหลกไปทีหนึ่งแล้ว”

ไชยยันต์บ่น ก้าวเข้ามาประกบเคียงข้าง เซษฐานั้นเดินตามหลังมาโดยไม่พูดอะไรทั้งสิ้น ส่วนอนุชาหรือพรานชดหันไปติดนิ้วเป็นสัญญาณกับพรานเก่าแก่คู่ใจคือหนานอิน แล้วตะโกนสั่งกะหยิ่นให้คุมพวกลูกหาบไว้ดำเนินการหุงหาโดยไม่จำเป็น

จะต้องไปด้วยให้เสียเวลา ซึ่งเจ้าหน้าที่ลงโทษล่าช้าก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี

ทั้งกลุ่มโดยการนำของกะเหรี่ยงปี ซึ่งมีดารินและไชยยันต์ เดินตามไปติดๆ ตัดทางออกจากหมู่บ้าน บ่ายหน้าเลาะลัดลำธาร ขึ้นไปยังตำแหน่งเดิมกับที่ไปกันเมื่อคืนนี้ แล้วอีกครั้งโดยมีอนุชา เศรษฐา และพรานเผ่าหนานอิน ทอดระยะตามมาเบื้องหลัง ท่ามกลางอากาศสดใสของป่า และเสียงนก ลิง ค่าง ระงมไปหมด

ชั่วไม่นาน ท่ามกลางแสงสว่างของอรุณรุ่ง กะเหรี่ยงปี กับพวกก็นำคณะทั้งชุดมาถึงยังตำแหน่งอันเคยเป็นที่วางแคมป์ของรพินทร์กับนายจ้างอเมริกันอีกครั้ง พร้อมทั้งชี้ให้ดูบริเวณที่ซึ่งกระโจม อันยังมีร่องรอยเห็นอยู่ชัด เศษเครื่องกระป๋องเรซิ่น และเศษวัตถุที่ไม่ต้องการแล้ว ถูกกวาดเข้าไปหมกอยู่ในใต้โคนไม้ใหญ่ เมื่อเป็นเวลากลางวันแล้วเช่นนี้ ก็สามารถช่วยให้สำรวจได้อย่างละเอียดลออถนัดชัดเจนทีเดียว

ทุกคนของฝ่ายเซษฐาเดินแยกย้ายกันตรวจหาจุดหลักฐานต่างๆ ทั้งกันบูหรือ กันชิการ์ ปลอกกระสุนไรเฟิลขนาด.458 และ

ปลอก 5.56 มม. อันเป็นกระสุนของเอ็ม 16 ซึ่งเห็นอยู่ทั่วไป
กะเหรี่ยงปือธิบายให้ทราบว่า ปลอกลูกปืนเหล่านั้นส่วนมาก
เกิดจากการลองทางปืน ไม่ใช่การปะทะกับฝูงสัตว์ หรือเกิดการ
สู้รบกับฝ่ายใดทั้งสิ้น

พวกหมู่บ้านซับบอนข้ามฝั่งลำธารตรงไปที่ซากข้างเนา
ซึ่งมีซากเสือใหญ่ที่ดารีนิยงฟูบคาซากข้างเมื่อคืน พร้อมกับ
ตะโกนพูดอะไรกันจ้อกแจ้ก เซษฐาชนทุกคนจะให้ข้ามธารน้ำ
ตรงไปดวยังตำแหน่งนั้นด้วย แต่พอมายืนชิดอีกฝั่งหนึ่ง มองไป
เห็นเป้าหมายห่างออกไปไม่เท่าไรนัก ทุกคนก็ทบทวนข้างเนา
ไม่ไหว จึงเปลี่ยนความตั้งใจปล่อยให้เป็นเรื่องของกะเหรี่ยง
ซับบอนตามลำพังที่จะจัดการแบกหามเสือตัวนั้นมา คงเดินเฝ้า
ตรวจดูบริเวณอันเป็นแคมป์พักของรพินทร์เท่านั้น

ที่พูรากไม้ใหญ่ ใกล้ตำแหน่งปักเสาเต็นท์พัก อันมีรอย
แกะสลักไว้เป็นตัวอักษร และหล่อนมองเห็นแล้วตั้งแต่เมื่อคืนนี้
ดารีนทรุดตัวลงนั่งบังไว้เสียเพื่อไม่ให้คนอื่น ๆ เห็นข้อความนั้น
อีกสักร้อยปี ถ้าไม่มีใครมาถากถางเนื้อไม้บริเวณนั้นออก มันก็
คงจะปรากฏอยู่ว่า

ลาก่อน ดารินยอดรัก

เราจะไม่พบกันอีกแล้ว

และแม้ว่าวิญญาณฉันจะออกจากร่าง

ไม่จำเป็นพยานเถิดว่าจะขอรักไปทุกชาติทุกภพ

หล่อนไม่ต้องการให้ใครในบรรดาพี่ๆหรือเพื่อนเห็นเลย และอยากจะบังซ่อนไว้ให้มืดที่สุด เพื่อที่จะจดจำข้อความนั้นไว้ กลางใจเงียบๆคนเดียว และขณะนี้หญิงสาวกำลังมองหาอะไรสักอย่างที่จะมาปิดบังพรางตาไว้ เป็นต้นว่ากิ่งหรือใบไม้ขนาดใหญ่โดยไม่มีใครสงสัย...

เชษฐาเข้าไปใช้ไม้เขี่ยดูเศษขยะของกลุ่มบุคคลชุดที่ ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว เพื่อจะสอบถามอะไรบางชนิดตามความ ละเอียดถี่ถ้วนของเขา ไชยยันต์กัมๆแงยๆค้นหาลอกกระสุน ที่ตกเรียราดอยู่เป็นหย่อมๆ เพื่อพิจารณาให้แน่ชัดว่ามีปืน

ก็ขนาดที่ใช้ยิงกันบ้าง ซึ่งการยิงเหล่านั้น พวกกะเหรี่ยงซับบอน บอกแล้วว่าเป็นการทดสอบทางปืน

ส่วนอนุชาและหนานอินพรานคู่ใจไม่ทิ้งนิสสัยเดิมอันเป็นพราน โดยเฉพาะอนุชานั้นก็เทียบเท่ากับพรานอาชีพไปแล้ว ได้ออกเดินเฝ้าตรวจดูในอาณาบริเวณรอบๆ ห่างที่พักรอกออกไปเล็กน้อย โดยถือหลักว่า หลักฐานร่องรอยใดๆก็ตามที่จะค้นพบได้นั้น เท่ากับเป็นการบอกรหัสได้อย่างดีที่สุดว่า คนชุดแรกที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้นมีการเคลื่อนไหวหรือกระทำอะไรกันบ้าง ระหว่างหยุดพัก

ดารินถือโอกาสตอนที่พี่และเพื่อนแยกย้ายกันห่างออกไปนั่นเอง ชะโงกตัวไปลากกิ่งไม้ อันประกอบด้วยใบแห้ง ซึ่งเป็นรอยถูกตัดไว้โดยฝีมือพวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์ อาจเอาไว้สูมบนเพิงชั่วคราวกันน้ำค้าง ตกทิ้งอยู่ใกล้ๆ ดิ่งเข้ามาปิดที่หูของรากไม้ใหญ่อันมีรอยมีดสลักตัวอักษรไว้

เจตนาของหล่อนที่จะปิดบังซ่อนเงื่อนงำไม่ให้ใครเห็นข้อความนั้นก็สำเร็จผล

ครูต่อมา เซซฐาผู้แยกไปทางหนึ่ง ไชยยันต์และอนุชา กับหนานอินอันแยกเดินตรวจไปในรัศมี 20 เมตรรอบแค้มป์พัก ก็เข้ามารวมจุดกัน

“มีอะไรน่าสนใจเพิ่มเติมกว่าการที่เรารู้ล่วงหน้าแล้วว่า คินแรกรพิณทร์นำพวกนั้นมาพักนอนอยู่ที่นี้อีกบ้างไหม?”

พี่ชายใหญ่เอ่ยถามขึ้น

อนุชาชี้มือไปยังโขดหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ด้านขวาของทาง ด่านห่างออกไปราว 20 เมตร เห็นโผล่เด่นชัดอยู่ในพงไม้เตี้ย ๆ

“มีรอยกระสุนไรเฟิลขนาดใหญ่ เข้าใจว่าคงเป็น .458 วิ่ง เข้าไปกระทบที่โขดหินก้อนนั้น แตะร่วนไปหมด และมีกระป๋อง เรซิ่นที่วางเป็นเป้าถูกกระสุนทะลุยับเยินไป เข้าใจว่ารพิณทร์ และพวกนั้นคงจะทดสอบศูนย์ปืน โดยนำกระป๋องไปวางไว้ตรง นั้น นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไร นอกจากรอยตัดกิ่งไม้มาใส่ ประโยชน์ และรพิณทร์ก็ถือรพิณทร์นั้นแหละ เขาแยกตัวมานอน โดดเดี่ยวไกล ๆ กับพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบของเขา เพราะมีรอยดับกันบูหรืออยู่ตรงโน้นหลายกัน ส่วนใต้ต้นไม้นี้คง เป็นกระโจมพักของนายจ้างฝรั่ง 4 คน กับนายทหารไทยอีก

คนหนึ่ง อันแยกต่างหากออกไป ส่วนพวกลูกหาบกระจายกัน
นอนล้อมพวกนายจ้างไว้ตรงกลาง พวกนั้นได้รับบริการคุ้มครอง
ป้องกันภัยอย่างดีที่สุด มีรอยก่อกองไฟไว้บริเวณรอบชั้นที่พัก
นอนของพวกนายจ้างด้วยสามทิศเลย”

เซษฐาพยักหน้า

“พี่เข้าไปดูเศษวัสดุที่เขากวาดเข้าไปสู่มงกทั้งไว้ที่
โคนไม้ตรงโน้น ส่วนใหญ่ก็เป็นของใช้แล้วของพวกฝรั่ง เเสบียง
อันเป็นเครื่องกระป๋องล้วนชั้นดีทันสมัยนั้น เกินกว่าที่เราเคยพบ
เห็น สำหรับผู้หญิงสองคนที่มาด้วยในขณะก็กลมกลืนชำนาญใน
งานชนิดนี้มาก เพราะไม่เห็นทั้งร่องรอยอะไรไว้ให้จับสังเกตเห็น
ได้เลยว่า มีผู้หญิงสาวสองคนร่วมมากับคณะด้วย...”

ว่าแล้วพี่ชายใหญ่ก็ส่งหลอดยาเล็ก ๆ สองหลอดที่เก็บ
ติดมือมา มีรอยถูกเลียยปลายออกดูดูใช้แล้ว ส่งไปให้น้องสาว
ดูแทนคำตอบ ดารินมาพิจารณาจิตใจเดียวกับบอกว่า

“อ้อ ยาฉีดกันบาดทะยัก แล้วก็แก้ชักเสบกันหนองค่ะ
คงจะมีการปฐมพยาบาลกันที่นี่ จากเหตุการณ์ที่กะเหรี่ยงพวกนี้

เล่าให้เราฟังว่า รพินทร์ปะทะกับฝรั่งตัวโตนั้นจนถึงกับชกต่อยกันหน้าตาแตก”

“ภาวนาว่าให้ไอ้ฝรั่งนั้นเจ็บกว่ารพินทร์ของเธอก็แล้วกันนะ”

ไชยยันต์ว่า ดารินยิ้มซิม ๆ ไม่กล่าวอะไร ขณะนั้นเอง ผังตรงข้ามที่กะเหรี่ยงปีกับลูกบ้าน 7-8 คน กำลังตัดไม้ซูลมุนอยู่กับการที่จะแบกเสื่อขนาดเขื่องซึ่งดารินยิงฟุบคาซากข้างไว้ แต่เมื่อคืน เพื่อจะนำข้ามกลับมา ก็มีเสียงร้องลั่นอย่างตื่นตกใจขึ้น เสียงพวกที่แยกเข้าไปตัดไม้วิ่งป่าแตก และตะโกนอะไรลั่นเข้ามาพร้อมกัน ก็มีเสียงคำรามอย่างดุร้าย เกรี้ยวกราดของพยัคฆ์ก้องไปทั้งป่า ดังไม้ห่างออกไปนัก...

ทั้งกลุ่มที่ยืนคุยกันอยู่ฝั่งนี้หันขวับ แม้จะเคยชินกันมาก่อนสักเพียงใดก็ตาม อดที่จะสะดุ้งสุดตัวเสียมิได้ ไรเฟิลในมือของทุกคนอยู่ในท่าเตรียมพร้อม ดารินถลันปราดจะแล่นข้ามลำธารไปยังตำแหน่งที่มาของความซูลมุนไววายนั้น แต่เซษฐากับไชยยันต์รั้งตัวไว้เสียก่อน อนุชาปากันบุหรีในมือทึง บอกเร็วปรือว่า

“อยู่ตรงนี้แหละครับ ไม่ต้องตามผมมา พี่ใหญ่เอาตัวน้อยไว้ก่อนด้วย”

ว่าแล้วเขาก็กับหนานอินก็ก้าวยาว ๆ ตัดข้ามลำธารตรงไป ยังพวกนั้นทันที อีก 3 คนจึงยืนระวังเตรียมพร้อมอยู่ที่เก่า ส่งสายตาค้นหาตามไป ซึ่งก็ไม่พบอะไร นอกจากพวกกะเหรี่ยง ชับบอนไปชุมนุมกันอยู่ที่ซากซ่าง เตรียมจะเอาเสื่อที่ถูกยิงดับไปตั้งแต่เมื่อคืนกลับ ซึ่งกำลังยืนรวนระระสำระสายกันอยู่

ทุกคนได้ยินเสียงอนุชาตะโกนถามอะไรพวกนั้นออกไป สองสามประโยค แล้วก็ออกวิ่งตัดหายเข้าไปในป่าพร้อมหนานอิน สวนทางกับกะเหรี่ยงที่ทำหน้าที่ไปตัดไม้ในพงทึบของธารฝั่งโน้น หายไปทันที

ชั่วจิตใจใหญ่เท่านั้น มีเสียงไรเฟิลแผดระเบิดก็ก้องตมสนั่นไปทั้งป่า แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เงียบกริบลงตามเดิม ต่อมาอีกไม่นานของการยืนรอฟังข่าวกันอย่างกระสับกระส่าย ทุกคนก็เห็น ม.ร.ว.อนุชา หรือพรานชดโผล่ออกมาจากเงาไม้ พุดอะไรอีกสองสามคำกับกะเหรี่ยงปี อันเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ชับบอน แล้วเดินกลับมาด้วยอาการปกติ

“เกือบยุงแล้ว...”

เขาบอกเรียบๆ เปิดลูกเลื่อนไรเฟิลในมือออก กระชาก
ปลอกเก่าที่ยิงแล้วสลัดทิ้ง แล้วบรรจุนัดใหม่เข้าไปในรังเพลิง
แทนเพื่อให้เต็มอัตราตามเดิม แล้วลนไกไว้ ตามองไปยังห้องสาว

“ไอ้เสือตัวที่เธอยิงไว้เมื่อคืน โดยบอกว่ายิงผิดนั้นแหละ
เตรียมจะขบขมองกะเหรียญที่แยกไปตัดไม้ โชคดีที่ไอ้ นั้นเห็น
เสียก่อน วิ่งตาแหกหนีมาได้ กระสุนของเธอที่ว่าผิด ถูกตะโพก
หลังหัก ขาทั้งสองข้างของมันตะกายหนีไปได้ไม่ไกล นอนเป็น
เสือเจ็บช้ำมูอยู่ในพงรก พอพวกนั้นเข้าไปตัดไม้ใกล้ๆ ก็ทำท่าจะ
เล่นงาน เพราะจะไปต่อก็ไปไม่ได้ จะตายก็ยังไม่ตาย กลายเป็น
เสือลำบากนอนเลียแผลอยู่”

“โอ้ว...!”

ดารินตกใจ ครางออกมา

“แล้วยังไงคะ พี่กลางจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ?”

“ก็จัดการให้มันพ้นเวรพ้นทุกข์ไปแล้ว แต่พี่ไม่ชอบเลย
ที่จะต้องเดินเข้าไปยิงเสือขาหลังสองข้างหัก ทำอะไรใครไม่ได้

ถนัด นอกจากหมอบแยกเขี้ยวขู่คำรามอยู่ ก็เป็นอันเรียบร้อย
ไปเสียที่ทั้งสองตัว ไม่ต้องปล่อยให้ชาวบ้านแถวนี้ต้องเดือดร้อน
ต่อไป”

ทุกคนถอนใจออกมาอย่างโล่งอก

“สิ้นเคราะห์ หมดกัจวลไปที่ เมื่อคืนนี้ตัวที่สองนั้นน้อย
นึกว่ายิงผิดเสียอีก กลายเป็นว่ายิงให้มันเจ็บพิการไป แล้วก็
ไปไหนไกล นอนอยู่ใกล้ๆนี้เอง ดีที่มันไม่ทันขบชมองพวกเรา
คนใดคนหนึ่งเข้า”

ดารินครางอ่อยๆ พี่ชายกลางทำเสียงหึๆในลำคอ

“พวกที่แยกไปตัดไม้มาทำคานหามไ้ตัวแรกไม่ทันรู้ตัว
เดินซ่อซ่าเข้าไปใกล้ตำแหน่งที่มันนอนเสียแผลอยู่พอดี เห็น
บอกว่าแทบจะเหยียบลงไปบนหัวมันทีเดียว ถ้ามันไม่คำรามลั่น
ขึ้นมาเสียก่อน เอละ จะให้มาดูตำแหน่งที่พ่อยอดชายเคยนอน
พักอยู่กับพวกนายจังก์พามาแล้ว พอใจหรือยัง หรือว่าจะอยาก
อยู่ตรวจหาอะไรอีกต่อไป”

“โธ่ พี่กลาง อย่าดูตันเกรี้ยวกราดกะน้อยมากนักสิคะ”

หล่อนร้องออกมาเบา ๆ อย่างน่าสงสาร

อนุชาถอนใจยาว แล้วเปลี่ยนเป็นยิ้ม เดินเข้ามาจับแขน
น้องสาว พยักหน้ากับคนอื่น ๆ

“ไป ถ้างั้นก็กลับไปกินข้าวที่แค้มป์กันเถอะ เสร็จแล้วจะ
ได้ออกเดินทางต่อไป ยิ่งถ่วงเวลาชักช้าโดยไม่จำเป็นเข้าไป
เท่าไร โอกาสที่เราจะตามเขากันก็ยิ่งน้อยลงเท่านั้น เราควรจะ
รีบเดินทางกันให้เร็วที่สุด ปล่อยกะเหรี่ยงพวกนี้ไว้ที่นี้แหละ คง
จัดการแบกเสื่อสองตัวตามหลังเราไปเอง ไม่ต้องห่วงเขาหรอก”

ทั้งคณะพากันเดินกลับเข้าเขตหมู่บ้าน โดยปล่อย
กะเหรี่ยงปีและพวกทิ้งไว้ที่เก่า ให้จัดการจับเสื่อทั้งสองตัว
กันเอง หนานอินหันไปตะโกนสั่งความกับพวกนั้นก่อนที่จะ
ผละมา เสียงโหวกเหวก

เมื่อต่างกลับมาถึงเขตหมู่บ้าน การหุงหาเตรียมอาหาร
เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยการควบคุมดูแลของคะหยิ่น พอเห็น
คณะเจ้านายเดินกลับทางด้านเข้ามาในบริเวณ คะหยิ่นก็ตะโกน
ถามมาก่อน เรื่องเสี่ยงปีนที่ดังสนั่นได้ยिनถนัดมาถึงหมู่บ้าน

หนานอินโบกมือ ร้องบอกความสั้นๆ ให้พอเข้าใจ คะหยิ่นก็เลิกสนใจ เพราะไม่ถึงกับเกิดเหตุร้ายเป็นอันตรายกับใคร อีกอย่างหนึ่งคะหยิ่นก็คุ้นเคยกับเหตุการณ์เสียชีวิตชาชินแล้ว ยิ่งเสียหรือข้างคว่ำไปสักตัวหนึ่ง ก็เหมือนๆ กับยิงกระบอกกระแตกเท่านั้น สำหรับยอดนักผจญภัยที่เคยร่วมทางกันมาในอดีตเมื่อไม่นานมานี้

ระหว่างทานอาหาร ทุกคนเห็นดาร์นซึมๆ ไป ไชยยันต์พยายามชวนพูดเรื่องขบขันปลอบใจอยู่ตลอดเวลา อย่างมากที่สุดหล่อนก็เพียงแต่ผินยิ้มเท่านั้น พอทานอาหารเสร็จ เซษฐาก็สั่งให้พวกลูกหาบเตรียมเก็บของทันที ระยะเวลาระหว่างนี้ปรึกษาหารือกันอีกครั้ง

“เอายังไงดีครับพี่ใหญ่ สำหรับวันนี้?...”

อดีตพรานซัดหรือพี่ชายกลางของราชสกุลวราฤทธิ์เอ่ยถามขึ้นง่าย ๆ ระหว่างดื่มกาแฟ คำถามเขาไม่เจาะจงเฉพาะเซษฐา แต่มั่นกินความเปรยหรือไปยังไชยยันต์และ ม.ร.ว.หญิงดาร์นผู้เจียบขริมด้วย

“เราจะใช้วิธีย่นระยะทาง บ่ายหน้าไปห้วยเสือร้องเลย หรือว่าจะใช้วิธีแกะรอยตามหลังไปเรื่อยๆก่อน”

นั่งคิดอยู่ครู่เดียว เซษฐาก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“พี่คิดว่า เฉพาะวันนี้เราแกะรอยหรือทับรอยเขาไปก่อน ดีกว่า เหตุผลก็คือ เราต้องการตรวจสอบเส้นทางเดินของเขา ตลอดจนค้นหาร่องรอยอะไรด้วย ถ้าแยกไปทางอื่นเสียเลย โดยวิธีก้าวสกดัดก้นหน้า เราจะไม่พบวีแววของเขาในระหว่างนี้เลย เรายังต้องการสำรวจให้ได้ว่าเขาพักกันที่ไหน มีเหตุการณ์อะไร เกิดขึ้นอย่างไรหรือไม่ ซึ่งไม่มีอะไรดีไปกว่าเดินทับรอยไป แต่ใช้วิธีเร่งเวลาเอา เพราะถ้ามีการหักหลังปะทะกัน หรือเกิด เหตุการณ์ร้ายอะไรขึ้นเสียก่อนระหว่างรพินทร์กับพวกนั้น การเดินตรวจทับเส้นทางไปจะช่วยให้เรารู้ได้ทันที”

“ก็ได้ครับ แต่ผมคิดว่า ในระยะทางช่วงต้นๆที่ยังค้น ไม่พบซากเครื่องบินตกนี้ พวกนั้นต่อให้เตรียมแผนไว้เช่นไร ก็คงยังไม่กล้านำออกมาใช้กับคณะของรพินทร์ก่อนหรอก”

“จากซบบอนที่นี่ เธอคิดว่ารพินทร์จะนำพวกนั้นไปยังจุด ไหนต่อไป หมายถึงการพักผ่อนด้วย?”

พี่ชายใหญ่ถามต่อไปโดยเร็ว

อนุชาหันไปซุบซิบหาหรือกับหนานอินและคะหยิ่น
ครู่เดียวกับบอกว่า

“ผมเข้าใจว่ารพินทร์ควรจะมุ่งไปโป่งน้ำร้อนเป็นจุดหมาย
ถัดไป อาจไปถึงและพักผ่อนกันที่นั่น หรือมีจะนั้นก็ในระหว่าง
เส้นทางระหว่างซบบอนกับโป่งน้ำร้อนนี้แหละ ถ้าค่าเสียก่อน
เพราะระยะทางมันห่างไกลไม่ใช่เล่นเหมือนกัน ถ้าไม่ตัดทางลัด
คงไม่ถึงก่อนค่ำ ส่วนถ้าตัดทางลัดต้องปีนไต่หน้าผาสูงชัน เดิน
เลียบไป ในระหว่างไหล่ผาสูงมีอันตรายมาก ไม่เหมาะสำหรับ
กองคาราวานใหญ่ ยกเว้นแต่จะไปกันเฉพาะพวกของรพินทร์
เองเท่านั้น ผมไม่แน่ใจว่าเขาจะเลือกเส้นทางอ้อมหรือทางลัด
เดาใจไม่ถูก”

“เดี๋ยว นายกลาง ตัวนายเอง หนานอิน และคะหยิ่น ก็
ชำนาญเส้นทางดีอยู่แล้ว ขอถามสักข้อเถอะว่า จากซบบอนนี้
จนถึงห้วยเสือร้อง รพินทร์ควรจะนำพวกนั้นไปถึงภายในเวลา
กี่วัน?”

ไชยยันต์เอ่ยแทรกขึ้น

“ถ้าไม่มีอุปสรรค ไม่มีการเสียเวลากันที่ไหนเลย คือคำ
ก็พัก เขาก็ออกเดิน โดยคำนวณว่าเขาจะต้องผ่อนฝีเท้ารอคอย
พวกนายจ้างและลูกหาบที่แบกของหนักด้วย อย่างช้าก็ไม่ควร
เกิน 6 วัน แต่ถ้ามีเหตุอื่นใดมาทำให้ต้องเสียเวลาหยุดพักที่ไหน
มากกว่า 1 คืน มันก็จะช้าออกไปอีก”

อดีตพรานชด ผู้ชำนาญป่าแถบนี้ทั้งหมด เกือบจะเท่ากับ
คนชื่อรพินทร์ ไพรวลัย ตอบมาโดยไม่ต้องคิด ตลอดเวลาที่
พี่ชายและเพื่อนปรึกษาหารือกัน ดารินได้แต่นั่งมองตาคนโน้นที่
คนนี่ที่ หล่อนทำหน้าที่ฟังอย่างเดียว

ไชยยันต์ทำปากหุบหมีบ นับนิ้วมือคำนวณแล้วว่า

“กว่าพวกเราจะออกติดตามมานี้ รพินทร์ล่องหน้าไปก่อน
ประมาณ 7 หรือ 8 วันแล้ว ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรอย่างแกว่า เขา
ก็ควรจะเลยผ่านห้วยเสือร้องไปแล้ว ถัดจากห้วยเสือร้องไปก็เข้า
เขตป่ามรณะ ที่เราเรียกกันว่า ‘นรกดำ’ เลยไม่ใช่หรือ”

“ถูกต้อง เข้าเขตป่าหลงสำรวจหรือแดนสนธยาไปเลย
สำหรับทางด้านนี้ แบบเดียวกัน พอผ่านหมู่บ้านหล่มซำของ

คะหยิ่น ก็จรดเขตนรกดำเหมือนกัน แต่คนละมุมคนละองศา
ของทิศเท่านั้น”

“มีเขตหมู่บ้านชาวป่าสักอีกที่หมู่บ้านจึงจะถึงห้วยเสือ
ร้องอย่างว่านี่”

เซษฐาถามต่อไป

“นอกจากซบบอนที่นี่แล้ว ก็มีชุมชนของชาวป่าคั่น
ระยะทางอยู่อีกเพียงหมู่บ้านเดียวเท่านั้น คือหมู่บ้าน
ตะเคียนทอง จากนั้นก็ห้วยเสือร้อง ซึ่งเป็นหมู่บ้านสุดท้ายก่อน
จะเข้าสู่ดงดำ แต่ก่อนจะถึงตะเคียนทอง มันห่างไกลมากนัก
เป็นป่าเขาสลัดงติบโดยตลอด สองวันต่อจากนี้ไปเราจะยัง
ไม่พบหมู่บ้านเลย”

“ก็เอาอย่างที่ว่านี้แหละ วันนี้เราจะเดินทัບรอยเขาไป
ก่อน และพยายามค้นให้พบให้ได้ว่าเขาพักแรมอยู่ที่ไหน
หาข้อมูลหลักฐานในการเดินทางของพวกนั้นไปสักระยะต่อไป
ค่อยตัดสินใจกันใหม่ว่าจะใช้วิธีก้าวสกัดหรือทำอย่างไร แต่ถึง
อย่างไรก็ตาม หมู่บ้านตะเคียนทองก็ดี หรือหมู่บ้านห้วยเสือร้อง

ก็ดี เราจะเลี้ยงผ่านพ้นไปเฉยๆไม่ได้ เพราะจะต้องหาข่าวจากพวกนั้นด้วย ต้นไม้มันบอกความกับเราไม่ได้ แต่คนบอกได้”

พี่ชายใหญ่สรุป

ทุกคนเก็บของเสร็จและเตรียมพร้อมเมื่อเวลาเพียงแค่ว่า 3 โมงเช้า หรือ 09.00 น. มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่กะเหรี่ยงปีและพวกช่วยกันห้ามเสื่อขนาดใหญ่สองตัวเข้ามาในเขตหมู่บ้าน

พวกซับบอนไม่ขอร้องหรือพยายามจะถ่วงประวิงเวลาไว้เมื่อรู้แน่ๆว่าทั้งคณะกำลังจะเคลื่อนย้าย แต่ชี้ทิศทางให้ พร้อมทั้งยืนยันซ้ำันับสนุนแนวความเห็นของ ม.ร.ว.อนุชาว่า รพินทร์จะต้องมุ่งโป่งน้ำร้อนเป็นเป้าหมายต่อไปแน่ แล้วก็รับอาสาที่จะนำทางไปช่วงระยะเวลาหนึ่งก่อน โดยให้พบกับเส้นทางที่คณะของรพินทร์บายหน้าไปเป็นจุดเริ่มต้นเมื่อนับจากซับบอน เพราะการเคลื่อนขบวนของคณะที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้วนั้นไม่ได้ตัดผ่านหมู่บ้าน หากแต่เดินเฉียดไปทางด้านตะวันออกก่อนแล้วจึงวกขึ้นเหนือ

สิบหกคน อันประกอบด้วยสามพี่น้องสกุลวราฤทธิ์ เพื่อนตายเปรียบเหมือนญาติอีกหนึ่ง พรานเต่าหนานอิน คะหยิ่นแห่งหล่มช้าง กับลูกหาบ 5 คู่ 10 คน ก็เคลื่อนขบวน ผลจากหมู่บ้านซับบอนไปอย่างง่าย ๆ รวดเร็วฉับไว โดยไม่มีอะไรต้องอึดอาดล่าช้าเสียเวลาเลย

ความคืบเคยมาก่อนสมัยบุกเทือกพระศิระทำให้ปัญหา ทั้งมวลกลายเป็นเรื่องเล็ก สิ่งที่เซษฐาและไชยยันต์สังเกตเห็น สำหรับน้องสาวคนเล็กของคณะก็คือ หล่อนไม่สนใจว่าจะต้อง อาบน้ำชำระกายใดๆทั้งสิ้น ผิดกับสมัยก่อนมาก ผู้ชายคล่องตัว ได้แค่วัน หล่อนก็คล่องได้แค่นั้น เจียบขริ่ม จะพูดกับใครก็ เฉพาะจำเป็นเท่านั้น

พอเริ่มออกเดินทางก็คอนไรรเฟิลในมือ ก้าวฉับๆไปในทันที ตาคมเฉียบกวาดมองป่าสองข้างทางผ่าน ไม่ว่าจะ ช้ายขวาสูงต่ำ ระแวดระวังภัยอยู่ตลอดเวลา รวากับจะถือปี่ แบบตัวรพินทร์ ไพรวลย์ หรือมีวิญญาณของเขาเข้าสิงอยู่ เต็มเปี่ยมฉะนั้น มุมานะ ประกาศแวทพหุดสุดใจขาดดิน ผิดไป เป็นคนละคนกับ ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ ผู้อยู่ท่ามกลาง อารยธรรมในเมือง

พอเข้าสู่เส้นทางเดินของคณะรพินทร์ อันพอจะเหลือร่องรอยให้เห็นอยู่บ้างจากรอยเท้าและกันบูหรือที่ทิ้งไว้ กะเหรี่ยงปีก็แยกตัวกลับ ปล่อยให้คณะไปกันตามลำพัง

“ขอให้โชคดี นาย ขอให้ตามพรานใหญ่ให้พบ!”

นั่นเป็นคำอวยพรประโยคสุดท้ายของนายบ้านซับบอน ผู้ปรารถนาดี ทุกคนโบกมืออำลากะเหรี่ยงปี ผู้ยืนดูอยู่จนเลี้ยวโค้งทางด้านลับตาไป

ดารินนั้นเร่งฝีเท้าเต็มที่ เดินแคะรอยอยู่หน้าขบวนตลอดเวลา ไม่สนใจว่าพี่ชายหรือเพื่อนจะร้องเตือนให้ลงมา รวมกลุ่มด้วย ผลที่สุดก็กลายเป็นว่าเร่งให้พรานชด หรือ ม.ร.ว. อนุชา พี่ชายกลางต้องกวาดตามขึ้นไปประกบใกล้ชิด และเร่งขบวนทั้งหมดให้เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วด้วย ทุกคนอดประหลาดใจไม่ได้ว่าหล่อนไปเอาพลังกำลังเร็วแรงมาจากไหน

การเดินทางรุดหน้าไปนั้นเป็นการเดินทัບรอยของคณะรพินทร์ไปนั่นเอง รอยบาทพันกึ่งไม่วิว อันเป็นธรรมชาตินิสัยของพวกพรานลูกน้องคู่ใจของเขา บ่งชี้บอกให้เห็นอยู่เป็น

ระยะๆให้พบได้ หนานอินนั้นได้รับคำสั่งจากอนุชาให้คอยเดิน
อยู่ใกล้ๆเซษฐาและไชยยันต์ เพื่อคอยเป็นที่ปรึกษาตอบคำถาม
ส่วนคะหยิ่นไปคุมอยู่ที่ชายบวน

ไต่ขึ้นเนินสูงตามลำดับ พบด่านช้างขนาดใหญ่ที่ทอดไป
ในระหว่างลอนเขาสองลูกเชื่อมต่อ ดารินทำหน้าที่เป็นพราน
นำทางไปในตัว โดยอาศัยแกะรอยเส้นทางเดินเท้าของรพิณทร์
ไปทุกกระยะ ซึ่งอนุชาผู้เดินเคียงอยู่ใกล้ซิดก็นิ่งเฉย เพื่อที่จะ
ทดลองสอบภูมิของน้องสาวว่าหล่อนจะสามารถแกะรอยได้แค่ไหน
ไหน ยอมรับอยู่ในใจเงิบๆว่าดารินจัดอยู่ในชั้นชำนาญทีเดียว
ไม่มีการลังเลหรือปริปากถามเขาสักคำ บางระยะหล่อนอาจหยุด
พิจารณาใคร่ครวญอยู่บ้าง แค่มองสังเกตสภาพของป่า หลังจากนั้น
นั้นก็ออกนำต่อ ซึ่งแม่นยำ ไม่มีการคลาดเคลื่อนเลย

อานุภาพของความรักมันเป็นเช่นนี้เอง จากความอ่อนแอ
ปวดเปียกที่สุด กลายมาเป็นความกร้าวแกร่งทรหดขีดสุด...
น้องสาวเรารักเขาจริงแท้แน่นอน เด็ดเดี่ยว และมันคงสุดชีวิต
เสียแล้ว ชนิดไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้...อนุชารำพึงอยู่ในใจ

และมันก็เป็นความจริง ถึงแม้ว่าดาริน วราฤทธิ์ โลเล
เหลาะแหละ ไม่แสดงความมุ่งมั่นจริงจังในการที่จะออกติดตาม

รพินทร์เสียคนเดียวเท่านั้น เขาผู้เป็นพี่ชาย รวมไปถึงพี่ชายใหญ่เชษฐาและเพื่อนไชยยันต์ ใครจะเป็นคนขันอาสา อย่างมากที่สุดก็คงเผ้ารอคอยฟังข่าวกันอยู่เท่านั้น แต่การมาในครั้งนี้มันหมายถึงการเอาชีวิตเข้าแลกทีเดียว

จุดบันดาลใจก็มาจากเจตนามุ่งมั่นของน้องสาวเป็นแรงผลักดันสำคัญนั้นแหละ

พอขึ้นด้านข้างอันเป็นทางราบกว้าง ทอดแนวไต่สูงขึ้นไป อนุชาก็ขยับไรเฟิลด้วยสัญชาตญาณ เมื่อเห็นสิ่งหนึ่งยื่นทะมึน โบกवादหุอยู่บนเนินสูงเบื้องหน้าห่างขึ้นไปแค่ไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น เหมือนจะรอคอยอยู่ก่อนแล้ว แต่ตารินผู้จำได้ เหมือนกับว่ามันเป็นเพื่อนสนิทที่สุด คบกันมานานปี เอามือซ้ายตบกระบอกไรเฟิลพี่ชายไว้

“เจ้าตัวน่ะ จำไม่ได้หรือ”

แล้วหล่อนก็ตะโกนแหลมก้องขึ้นไปว่า

“ดาวน์! ไป! นำหน้าไป...พาฉันไปพบกับรพินทร์ให้ได้ ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสาย ฉันรู้ล่วงหน้าแล้วว่าเธอจะต้องมา คอยอยู่!”

พญาชสารผู้ดูเหมือนจะมีสัญชาตญาณหยั่งซึ่งเข้าถึงจิตใจของมนุษย์สาวน้อยผู้มีนามว่า ‘ดาริน’ มากที่สุด รวากับว่าชาติปางก่อนเคยอุปถัมภ์เป็นมิตรสนิทกันมา เงยศีรษะสะบัดปลายวงเป่าลมพรุออกมา แล้วเบนตัวกลับเดินขึ้นเนินนำตุ่มๆ ไปเบื้องหน้าราวกับช้างเลี้ยงที่เชื่องแสนเชื่องสำหรับหล่อน

หญิงสาวยิ้มออกมาได้ หันมองหน้าพี่ชายกลาง ผู้ถอนใจยาว เอามือป้ายเหงื่อที่หน้าผากโคลงหัวซ้ำๆ

“เกือบไปแล้ว”

เขาพึมพำออกมา น้องสาวหัวเราะออกมาเบาๆได้เป็นครั้งแรกสำหรับเช้าวันนี้

“เห็นไหมคะ พี่กลาง มันเชื่องแสนรู้ และจงรักภักดีกับพวกเราจะตายไป”

“กับเธอโดยเฉพาะนะซิ ไม่ใช่พวกเราทุกคนหรอก ก็ไม่
แน่ใจเหมือนกันว่า ถ้ามันพบพวกเราคอนอื่น ๆ โดยไม่มีเธออยู่
ด้วย มันจะไล่เหยียบเล่นเอาหรือเปล่า”

“โธ่! พี่กลางทำไมถึงดูเจ้าตัวโนในแง่ร้ายนั่นล่ะคะ ช่างเป็น
สัตว์แสนรู้กตัญญู ในเมื่อมันเชื่องกับน้อยได้ มันก็ต้องเชื่องและ
เป็นมิตรกับพวกเราทุกคนที่มาที่นี่ด้วยแน่นอน เพราะรู้ดีว่าเป็น
พวกเดียวกัน สำคัญใครอย่าไปบุ่มบ่ามยิงมันเข้าก่อนเท่านั้น
เฮ้อ! โลงออกไปทีที่เห็นเจ้าตัวนมาดักรออยู่ด้วย ยังนึกแปลกใจ
ตั้งแต่ตื่นนอนเช้านี้แล้วว่ามันหายไปไหน มองไม่เห็นวีแววเลย
ที่แท้ก็มาดักคอยอยู่ตรงนี่เอง ราวกับจะรู้ว่าเราจะบ่ายหน้าไป
ไหน”

เสียงพวกเซษฐาและไชยยันต์ตะโกนถามมาว่าเกิดอะไร
ขึ้น เพราะคนเหล่านั้นกำลังไต่ทางขึ้นมาและยังมองไม่เห็นภาพ
นั้น อนุชาจึงร้องบอกสั้น ๆ ให้เข้าใจลงไปว่า พบเจ้าตัวนมาดักอยู่
และขณะนี้เดินนำหน้าไปตามเส้นทางที่จะบ่ายหน้าไปอยู่แล้ว
พร้อมทั้งเร่งให้ทั้งคณะกวาดผีทำกระชั้นชิดเข้ามาเพื่อจะได้เดิน
เกาะหมู่ไปด้วยกัน

พี่กลางและน้องสาวเล็กสาวเท้าไปตามเส้นทางด้านอันกว้างใหญ่นั้น พอขึ้นยอดเนินสูงและต่ำลงไปข้างหน้า ก็เห็นเจ้าตัวนเดินเนิบ ๆ นำอยู่เบื้องหน้าต่ำลงไป ระยะห่างประมาณ 70-80 เมตร ดารินสังเกตเห็นอาการเดินจากขาหลังของมันในเช้าวันนี้ คล่องขึ้นกว่าเดิมมาก ไม่บิดเป๊ะกะโผลกกะเผลกเหมือนเมื่อวันแรก แสดงว่าบาดเจ็บที่เท้าหลังอันเกิดจากขนเม่นตำ และหล่อนเชี่ยวชาญรักษาให้ เริ่มอาการดีค่อยยังชั่วขึ้นมากแล้ว อนุชาเอง ในฐานะพรานเก่าก็สังเกตเห็นได้เช่นกัน

“ดูมันสบายขึ้นมากแล้ว น้อย จากการช่วยเหลือของเธอ”

“ขอให้มันหายเร็ว ๆ เกอะละ น้อยเชื่อมั่นอย่างประหลาดว่า เจ้าตัวนจะเป็นประโยชน์ต่อเราอย่างมากที่สุดในการเดินทางติดตามรพินทร์ครั้งนี้ มันจะต้องรู้ว่าเขาบ้ายหน้าไปทางไหน”

หล่อนพูดอย่างมั่นใจ แต่พี่ชายสั่นหน้า

“แต่พี่ไม่แน่ใจนัก จริงอยู่ การสำนึกในบุญคุณ การรักสนิทระหว่างเธอกับมัน ทำให้มันมาเดินคลอเคลียอยู่ใกล้ซิดคณะเรา และไม่ไปไหนห่างไกล โดยเฉพาะถ้ามีเธออยู่ด้วย แต่

พี่คิดว่ามันอาจชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ต่อไปสักพักมันอาจแยกทางของมันไปตามเรื่อง ตามวิสัยข้างป่า”

“ก็ต้องดูกันไปค่ะ แต่น้อยมันใจอย่างที่สุด ถึงอย่างไรเสีย เจ้าตัวมันจะไม่มีความผลจากเราไป พี่กลางไม่คิดว่ามันจะมีประโยชน์สำหรับเราบ้างหรือคะ ในการมีข้างป่านักสูตัวเท่าตึก คอยไถลซัดเป็นหน่วยลาดตระเวนนำหน้าให้เราอยู่แบบนี้”

พรานชดพ้ยักหน้า ตาจับมองดูบันท้ายที่เห็นหางตัวนซัดของคชสารใหญ่ที่เดินเนิบ ๆ นำทางอยู่เบื้องหน้า

“ถ้ามันพร้อมที่จะไปกับเราทุกขณะ เราพักที่ไหน มันก็คอยอยู่ใกล้ ๆ ด้วย ก็ต้องนับว่ามีประโยชน์มากทีเดียว เพราะถ้าเกิดเรื่องร้ายอะไรขึ้น มันจะส่งสัญญาณภัยให้เรารู้ตัวก่อนทันที ประสาทสัมผัสของข้างตึกว่าคนมากนั กแล้วอย่างเดียวเวลาพัก คำมีตตึกตื่น เจ้าตัวนเสือกเดินพรวดพราดเข้ามาตรงที่เราพัก พวกลูกหาบหรือคนอื่น ๆ ตกใจเข้าใจผิด ยิ่งตมตามออกไป มันจะยุ่งกันใหญ่”

“ไม่หรอกคะ น้อยกำชับพวกนั้นไว้ทุกคนแล้ว และ เจ้าตัวนก็ฉลาดมาก ก่อนที่มันจะเข้ามาไถลเรา มันมักจะให้

สัญญาณเตือนให้รู้ก่อนเสมอว่าเป็นมัน เป็นต้นว่าเสียงร้องแฉะ ๆ เสียงเคลื่อนไหวเข้ามาช้า ๆ จะไม่กระทำโดยการจู่โจมพรวด-พราด ถ้าพวกเราไม่ประสาทกันจนเกินไปนัก เรื่องยิงเพราะ เข้าใจผิดก็จะต้องไม่เกิดขึ้น เรื่องนี้บ่อยจะคอยหมั่นตรวจตรา และตักเตือนพวกเราไว้เสมอ”

“ก็แปลกดีเหมือนกันนะ ระหว่างเธอกับเจ้าช่างตัวนั้น ที่มีธรรมชาติเข้ากันได้เป็นอย่างดี ยิ่งกว่าความผูกพันบ้านเสียอีก ทั้ง ๆ ที่มันก็เป็นช้างป่าโดยกำเนิด มีหน้า สอดดูจากพวก ชาวป่าทั้งหลาย ยังจัดอยู่ในประเภทจอมเกรเสียด้วย”

“แต่มันก็ไม่เคยฆ่าใครสักคนนี่คะ ไล่ที่ชาวปากกล่าวหาว่า มันเป็นช้างเกรนั้น น้อยคิดว่ามันเป็นช้างขี้เล่นเสียมากกว่า ไม่งั้นรพินทร์จะสั่งกำชับพวกนี้ไว้ทำไมว่าไม่ให้ทำอันตรายอะไร มัน แม้ว่าบางขณะมันจะกดขี่พวกพรานป่าหลายต่อหลายคน วังหน้าตั้งมาแล้ว มันเป็นช้างของรพินทร์คะ และมันรู้ความในใจ ของน้อยด้วย เพราะมันพาน้อยให้ไปพบกับที่พักของรพินทร์กับ พวกนั้นมาสองครั้งแล้ว ช้างยังช่วยเราทั้งหมดไว้ด้วย ตอนที่ถูก ไล่ช้างร้ายโขลงลึกลับนั้นลอบซุ่มโจมตี ไม่ได้ไล่ตัวนปะทะไว้

ก่อนและส่งสัญญาณเสียงร้องให้พวกเราตัว ป่านนี้พวกเรา
ไม่คนใดคนหนึ่งก็คงจะได้รับอันตรายไปบ้างแล้วเมื่อบ่ายวานนี้”

ไม่อยากจะขัดคออะไรน้องสาว เพราะรู้ว่าจิตใจภายใน
ขณะนี้เป็นอย่างไร ม.ร.ว. อนุชาจึงนิ่งเฉยเสีย ปล่อยให้หล่อน
พรวดเพื่อรำพึงไปคนเดียว

สิบห้านาทีเข้าไปแล้วของการขึ้นมาเดินกันอยู่บนด้าน
ข้าง อนุชาเหลือวหลังยังเห็นพวกเชษฐา ไชยยันต์ และลูกหาบ
ทอดระยะทิ้งอยู่ห่างออกไปตั้งเกือบร่วม 100 เมตร จึงปลดวิทยุ
ประจำตัวขึ้นมา ชูให้ทุกคนเบื่องหลังเห็น อันเนื่องจากจะตะโกน
พูดกันก็คงไม่ไหว แล้วเปิดเครื่องขึ้นทันที

“ทำเวลาหน่อย ขึ้นมาเดินรวมกลุ่มกันดีกว่า”

เขาพูดลงไปในเครื่อง เสียงไชยยันต์ก็ดั่งอ้าวตอบมาว่า

“โอเค จะเร่งตามขึ้นไปเดี๋ยวนี้แหละ ความจริงพวกเราก็
ไม่ได้เดินช้ากันเลย แต่แกกับน้อยนะดูท่าจะเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์
ไปเสียแล้ว เดินเร็วผิดสามัญธรรมดา ไม่ต้องหยุดรอหรอก

เพียงแค่ผ่อนฝีเท้าลงนิด และพวกเราจะเร่งขึ้นอีกหน่อย เดียวก็
ทันเอง”

แล้วไชยยันต์ก็เรียกเพื่อนสาว

“น้อย!”

“ว่ายังไง ไชยยันต์?”

“ไม่เหนื่อยบ้างเลยหรือ พรานอาชีพขนาดหนานอินหรือ
คะหยิ่นยังบอกเลยว่า ไม่เคยเห็นใครเดินเร็วได้เท่ากับนายหญิง
นอกจากพรานใหญ่รพิณทร์เท่านั้น”

“เหนื่อยนะมันก็เหนื่อยหรอก ไชยยันต์ ตอนนี่เหงื่อฉัน
ชุ่มไปหมดทั้งตัว ยิ่งกะอาบน้ำ แต่กำลังยังมี และฉันต้องการ
ทำเวลาอย่างที่สุด ถ้าขึ้นมัวโอ้อ้ออยู่ละก็ จะทิ้งละนะ ไม่รอแล้ว”

เสียงไชยยันต์หัวเราะมาดั่งลั่นเครื่องรับ

“อย่าให้ถึงกับอย่างนั้นเลย แม่คุณ แม่ทูนหัว กลัวจะเก่ง
แต่เฉพาะวันสองวันแรก ตอนที่ ‘ไฟ’ ยังแรงอยู่เท่านั้น ต่อไปฉัน
ไม่อยากจะเห็นเธอคลาน”